

Av Tad R. Callister

Søndagsskolens president på generalplan

Foreldre: Barnas viktigste lærere i evangeliet

Når alt kommer til alt, er hjemmet det ideelle forum for å undervise i Jesu Kristi evangelium.

Ben Carson sa om seg selv: “Jeg var den verste eleven i hele femteklassen min.” En dag tok Ben en matteprøve med 30 oppgaver. Eleven bak ham rettet den og ga den tilbake. Læreren, Mrs. Williamson, begynte å spørre hver elev om resultatet. Til slutt kom hun til Ben. Av forlegenhet mumlet han svaret. Mrs. Williamson syntes han hadde sagt “9”, og svarte at Bens resultat på 9 av 30 var en fantastisk forbedring. Eleven bak Ben ropte da: “Ikke ni! Han fikk ingen... rette.” Ben sa at han ønsket å synke gjennom gulvet.

Samtidig sto Bens mor Sonya overfor sine egne hindringer. Hun var et av 24 barn, hadde bare gått tredjeklasse og kunne ikke lese. Hun hadde giftet seg som 13-åring, var skilt, hadde to sønner og oppdro dem i Detroit getto. Likevel var hun enormt selvhjulpent og hadde en fast tro på at Gud ville hjelpe henne og hennes sønner hvis de gjorde sin del.

En dag kom et vendepunkt i hennes og hennes sønners liv. Det gikk opp

for henne at fremgangsrike mennesker som hun vasket hos, hadde biblioteker – de leste. Etter jobb dro hun hjem og slo av TV-en som Ben og hans bror så på. Hun sa noe sånt som: Dere gutter ser for mye på TV. Fra nå av kan dere se tre programmer i uken. I fritiden skal dere gå på biblioteket – lese to bøker i uken og gi meg en rapport.

Guttene ble sjokkert. Ben sa at han aldri hadde lest en bok i hele sitt liv unntatt når han var tvunget til å

gjøre det på skolen. De protesterte, de klaget, de kranglet, men det var til ingen nytte. Så fortalte Ben: “Hun ga klar beskjed. Jeg likte ikke regelen, men hennes beslutning om å se oss forbedre oss, forandret livet mitt.”

Og for et utslag det gjorde. I syvendeklasse var han best i klassen. Han studerte senere ved Yale University på stipend og deretter John Hopkins Medical School, der han i en alder av 33 ble leder for pediatrik nevrokirurgi og en verdenskjent kirurg. Hvordan var det mulig? I stor grad på grunn av en mor som, uten mange fordeler i livet, foredlet sitt kall som mor.¹

Skriftene sier om foreldrerollen at det er deres plikt å undervise sine barn i “læren om omvendelse, tro på Kristus den levende Guds Sønn og om dåp og Den hellige ånds gave” (L&p 68:25).

Som foreldre skulle vi være de viktigste lærere i evangeliet og eksempler for våre barn – ikke biskopen, Søndagsskolen, Unge kvinner eller Unge menn, men foreldrene. Som deres viktigste lærere i evangeliet, kan vi undervise dem om forsoningskraft og realitet – om deres identitet og guddommelige fremtid – og derved gi dem en fjellgrunn å bygge på. Når alt kommer til alt, er hjemmet

det ideelle forum for å undervise i Jesu Kristi evangelium.

For ca et år siden var jeg på oppdrag i Beirut. Der fikk jeg høre om en 12 år gammel jente, Sarah. Hennes foreldre og to eldre søsken var omvendt til Kirken i Romania, men ble så nødt til å vende tilbake til sitt hjemland da Sarah var bare 7 år gammel. I hjemlandet hadde ikke Kirken noen tilstedeværelse, ingen organiserte enheter, ingen Søndagsskole eller noe Ungekvinnens program. Etter fem år fikk denne familien vite om en gren i Beirut, og rett før jeg kom dit, hadde de sendt sin 12 år gamle datter Sarah, ledsaget av eldre søsken, dit for å bli døpt. Mens jeg var der, holdt jeg en andakt om frelsesplanen. Ganske ofte rakte Sarah opp hånden og besvarte spørsmål.

Etter møtet, og siden jeg visste at hun nesten ikke hadde gått i kirken, gikk jeg bort til henne og spurte: "Sarah, hvordan visste du svarene på disse spørsmålene?" Hun svarte straks: "Mor har undervist meg." De hadde ikke Kirken i sitt lokalsamfunn, men de hadde evangeliet i hjemmet. Moren var hennes viktigste lærer i evangeliet.

Det var Enos som sa: "De ord som jeg ofte hadde hørt min far uttale om evig liv og de helliges glede, sank dypt i mitt hjerte" (Enos 1:3). Det er ingen tvil om hvem som var Enos viktigste lærer i evangeliet.

Jeg husker at far lå ved peisen og leste Skriftene og andre gode bøker, og jeg la meg ved siden av ham. Jeg husker kortene han hadde i skjortelommen med sitater av skriftsteder og Shakespeare og nye ord som han ønsket å kunne og lære. Jeg husker spørsmålene om evangeliet og samtalen ved middagsbordet. Jeg husker de mange gangene far tok meg med for å besøke eldre – at vi stoppet for

å kjøpe iskrem til én eller kyllingmiddag til en annen, eller hans siste håndtrykk med litt penger i hånden. Jeg husker den gode følelsen og et ønske om å bli som ham.

Jeg husker mor som 90-åring, som laget mat på kjøkkenet i leiligheten sin og så gikk ut med et brett med mat. Jeg spurte henne hvor hun skulle. Hun svarte: "Jeg skal bare levere litt mat til de eldre." Jeg tenkte: "Mor, du er eldre." Jeg kan aldri uttrykke nok takknemlighet for mor og far, som var mine viktigste lærere i evangeliet.

Noe av det mest meningsfylte vi som foreldre kan gjøre, er å undervise våre barn om bønnens kraft, ikke bare bønnens rutine. Da jeg var ca 17 år gammel, knelte jeg ved sengen min og holdt kveldsbønnen min. Uten at jeg visste det, sto mor i døråpningen. Da jeg var ferdig, sa hun: "Tad, ber du Herren hjelpe deg å finne en god hustru?"

Spørsmålet hennes overrumplet meg fullstendig. Det var det siste jeg tenkte på. Jeg tenkte på basketball og skolen. Så jeg svarte: "Nei," og da svarte hun: "Det burde du, gutten

min. Det vil være den viktigste avgjørelsen du noensinne vil ta." Disse ordene sank dypt i mitt hjerte, og de neste seks årene ba jeg om at Gud ville hjelpe meg å finne en god hustru. Og gjett om han besvarte denne bønnen.

Som foreldre kan vi lære våre barn å be om ting av evig betydning – å be om styrke til å være moralsk ren i en svært krevende verden, å være lydige og ha mot til å stå for det som er rett.

De fleste av våre unge holder utvilsomt kveldsbønn, men kanskje mange av dem strever med å gjøre en vane av personlig morgenbønn. Som foreldre, som deres viktigste lærere i evangeliet, kan vi rette på dette. Hvilke foreldre på Mormons boks tid ville ha latt sine sønner marsjere ut i krigen uten en brystplate, et skjold og et sverd for å beskytte seg mot fiendens potensielt dødelige slag? Men hvor mange av oss lar våre barn gå ut av døren hver morgen til den farligste av alle slagmarker for å møte Satan og hans mylder av fristelser, uten sin åndelige brystplate, sitt skjold og sitt sverd som kommer av bønnens beskyttende kraft? Herren

sa: "Be alltid... så du kan seire over Satan" (1&p 10:5). Som foreldre kan vi bidra til å innpode i våre barn morgnebønnens vane og kraft.

Vi kan også lære våre barn å bruke tiden klokt. I likhet med Sonya Carson må vi en gang iblant sette ned foten kjærlig, men bestemt for å begrense våre barns tid med TV og andre elektroniske innretninger, som i mange tilfeller har monopol på deres liv. I stedet må vi kanskje omdirigere tiden deres til en mer produktiv evangelieorientert innsats. Det kan møte motstand i starten, litt klaging, men i likhet med Sonya Carson må vi ha perspektiv og vilje til å stå løpet ut. En dag vil barna forstå og verdsette det vi har gjort. Hvis ikke vi gjør dette, hvem vil?

Vi kan alle spørre oss selv: Får våre barn vår beste åndelige, intellektuelle og kreative innsats, eller får de våre ubenyttede øyeblikk og talenter, etter at vi har gitt alt i vårt kirkekall eller yrke? I det kommende liv vet jeg ikke om titler som biskop eller president i Hjelpeforeningen vil bety noe, men jeg vet at titlene ektemann og hustru, far og mor, vil fortsette og bli aktet i verdener uten ende. Det er én grunn til at det er så viktig å ta våre ansvarsoppgaver som foreldre her på jorden på alvor, så vi kan forberede oss til de enda større, men lignende ansvarsoppgavene i livet heretter.

Som foreldre kan vi stå på i visshet om at Gud aldri vil overlate oss til oss selv. Gud gir oss aldri en ansvarsoppgave uten å tilby guddommelig hjelp – det kan jeg vitne om. Måtte vi i vår guddommelige rolle som foreldre, og i fellesskap med Gud, bli de viktigste lærere i evangeliet og eksempler for våre barn. Det ber jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTE

1. Se Ben Carson, *Gifted Hands: The Ben Carson Story* (1990).

Av eldste Jörg Klebingat

i De sytti

Kom til Guds trone med frimodighet

Ved å anvende Jesu Kristi forsoning kan dere begynne å øke deres åndelige frimodighet i dag, hvis dere er villige til å lytte og handle.

På en skala fra 1–10, hvordan vil dere vurdere deres åndelige frimodighet for Gud? Har dere et personlig vitnesbyrd om at deres nåværende offer som siste-dagers-hellig er tilstrekkelig til å arve evig liv? Kan dere si til dere selv at vår himmelske Fader er tilfreds med dere? Hva ville dere synes om et personlig intervju med deres Frelser om et minutt fra nå? Ville synd, anger og svakheter dominere deres selvbilde, eller ville dere ganske enkelt oppleve frydefull forventning? Ville dere møte eller unngå blikket hans? Ville dere nøle ved døren eller frimodig gå bort til ham?

Når motstanderen ikke klarer å overtale ufullkomne, men likevel strebende hellige som dere, til å oppgi deres tro på en personlig og kjærlig Gud, anvender han en ond kampanje for å skape så stor avstand som mulig mellom dere og Gud. Satan vet at tro på Kristus – den slags tro som frembringer en jevn strøm av mild barmhjertighet og til og med mektige mirakler – går hånd i hånd med en personlig visshet om at dere prøver å velge det rette. Derfor vil han søke tilgang til deres hjerte for å fortelle dere

løgner – løgner som at vår himmelske Fader er skuffet over dere, at forsoningen er utenfor rekkevidde, at det ikke engang er noen vits i å prøve, at alle andre er bedre enn dere, at dere er uverdige, og tusen varianter av det samme onde temaet.

Så lenge dere lar disse røstene meisle i vei på sjelen deres, kan dere ikke komme til Guds trone med reell frimodighet. Hva dere enn gjør, uansett hva dere ber om, uansett hvilke håp om et mirakel dere måtte ha, vil det alltid være akkurat nok usikkerhet som tærer på deres tro – ikke bare deres tro på Gud, men også deres selvtillit. Å etterleve evangeliet på denne måten gir ikke mye glede, og er heller ikke særlig sunt. Fremfor alt er det fullstendig unødvendig! Beslutningen om å forandre dere er deres – og bare deres.

Jeg vil gjerne gi dere seks praktiske forslag som hvis dere følger dem, vil jage bort disse onde røstene og gi dere tilbake den slags fredelig visshet og åndelig frimodighet som er deres om dere bare vil ha den. Uavhengig av hvordan dere vurderte dere selv på skalaen fra 1–10, ved å anvende Jesu